

Uzasadnienie:

Zgodnie z art. 23 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 roku o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. 2023, poz. 685) sąd rejestrowy przy dokonywaniu wpisu bada, czy dołączone do wniosku dokumenty są zgodne pod względem formy i treści z przepisami prawa. W dniu 29 grudnia 2023 roku przed notariuszem Pawłem Orłowskim odbyło się Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie Spółki działającej pod firmą POLSKIE RADIO - REGIONALNA ROZGŁOŚNIA W LUBLINIE „RADIO LUBLIN” SPÓŁKA AKCYJNA z siedzibą w Lublinie, na którym obecny był cały kapitał zakładowy. W toku Zgromadzenia została podjęta uchwała nr 2 o rozwiązaniu Spółki i otwarciu jej likwidacji oraz uchwała nr 3 o ustanowieniu likwidatora w osobie Pawła Kusaka. Dodatkowo, § 27 ust. 3 pkt 2 Statutu Spółki zalicza do kompetencji Walnego Zgromadzenia podjęcie uchwały o rozwiązaniu i likwidacji Spółki. Wobec powyższego, powyższe uchwały zostały podjęte zgodnie z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa (art. 26 ust. 4 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 roku o Radiofonii i Telewizji /Dz.U. 2022, poz. 1722/ w zw. z art. 393 k.s.h., art. 405 k.s.h., art. 421 k.s.h. i art. 415 k.s.h.). W tym miejscu należało przytoczyć i odnieść się do treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 stycznia 2024 roku, sygnatura akt K 29/23, opublikowanego w Dzienniku Ustaw z dnia 26 stycznia 2024 roku, pozycja 96. Zgodnie z tym wyrokiem Trybunał Konstytucyjny orzekł, że: „1. Art. 26 ust. 4 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2022 r. poz. 1722) w zakresie, w jakim pomija literalne wskazanie art. 459-478 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 18), jako wyjątków od stosowania przepisów ustawy – Kodeks spółek handlowych do jednostek publicznej radiofonii i telewizji, poprzestając na stwierdzeniu, że ustawę – Kodeks spółek handlowych stosuje się do nich z zastrzeżeniem art. 27-30 ustawy o radiofonii i telewizji, mimo że wobec treści wszystkich pozostałych przepisów systemu prawa, w tym art. 27-30 ustawy o radiofonii i telewizji, jednostki publicznej radiofonii i telewizji nie mogą zostać rozwiązane i zlikwidowane, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. 2. Art. 459-478 ustawy – Kodeks spółek handlowych o rozwiązaniu i likwidacji spółki akcyjnej, rozumiane w ten sposób, że swoim zakresem regulacyjnym, z mocy samej ustawy – Kodeks spółek handlowych, obejmują także jednostki publicznej radiofonii i telewizji, w rozumieniu ustawy o radiofonii i telewizji, są niezgodne z art. 2 Konstytucji.” Wobec powyższego, należało ustalić jakie skutki prawne wywołał powołany wyrok TK w zakresie objętym niniejszym postępowaniem. Zgodnie z art. 190 ust. 1 i 3 zdanie pierwsze Konstytucji RP – orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego ma moc powszechnie obowiązującą i jest ostateczne, a nadto co do zasady wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Trybunał Konstytucyjny stanowi organ władzy sądowniczej (art. 173 Konstytucji RP), przy czym nie orzeka w ramach wymiaru sprawiedliwości, lecz w zakresie wskazanym w art. 188 Konstytucji RP. Postępowanie o sygnaturze akt K 29/23 toczyło się z wniosku grupy posłów o zbadanie zgodności przepisów ustawy z Konstytucją (art. 188 ust. 1 w zw. z art. 191 ust. 1 pkt 1 Konstytucji RP). W działalności Trybunału wyróżnia się nie tylko wyroki stwierdzające całkowitą zgodność lub niezgodność przepisu ustawy z Konstytucją, lecz również – na zasadzie argumentu a maiore ad minus dopuszcza się wyroki zakresowe i interpretacyjne. (T. Woś. Wyroki interpretacyjne i zakresowe w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, „Studia Iuridica Lublinensia” 2016, vol. XXV, s. 985-995) Wyrok zakresowy pozwala na stwierdzenie częściowej niezgodności przepisu ustawy z Konstytucją RP, a zatem w pewnym określonym zakresie (podmiotowym, przedmiotowym oraz czasowym). (wyrok TK z dnia 31 stycznia 2001 r., sygn. P 4/99, OTK 2001, nr 1) Za tego typu rozstrzygnięcie należało uznać następującą część pkt 1 wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 stycznia 2024 roku: „Art. 26 ust. 4 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2022 r. poz. 1722) w zakresie, w jakim pomija literalne wskazanie art. 459-478 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 18), jako wyjątków od stosowania przepisów ustawy – Kodeks spółek handlowych do jednostek publicznej radiofonii i telewizji, poprzestając na stwierdzeniu, że ustawę – Kodeks spółek handlowych stosuje się do nich z zastrzeżeniem art. 27-30 ustawy o radiofonii i telewizji, ..., jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.” Z uwagi na powyższe, Trybunał uznał art. 26 ust. 4 ustawy o radiofonii i telewizji za częściowo niezgodny z Konstytucją RP, tj. w zakresie jakim pomija wskazanie art. 459-

478 k.s.h. jako wyjątków od stosowania przepisów tej ustawy do jednostek publicznej radiofonii i telewizji. Innymi słowy, Trybunał uznał, że wskazane przepisy nie mogą mieć zastosowania do jednostek publicznej radiofonii i telewizji, a do czego był uprawniony na mocy art. 188 ust. 1 Konstytucji RP. Przytoczona część sentencji wyroku stanowi przykład orzeczenia co do pominięcia legalistycznego, które w przeciwieństwie do zaniechań legalistycznych, zostało uznane za dopuszczalne w orzecznictwie i literaturze (M. Safjan, L. Bosek (red.), Konstytucja RP. Tom II. Komentarz do art. 87–243, Warszawa 2016, art. 188; T. Woś. Wyroki interpretacyjne i zakresowe w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, „Studia Iuridica Lublinensia” 2016, vol. XXV, s. 985-995.). W swoim dotychczasowym orzecznictwie Trybunał Konstytucyjny przyjmował, że nie ma „...kompetencji do orzekania o zaniechaniach ustawodawcy polegających na nie wydaniu aktu ustawodawczego, choćby obowiązek jego wydania wynikał z norm konstytucyjnych. W przypadku natomiast aktu ustawodawczego wydanego i obowiązującego Trybunał Konstytucyjny ma kompetencję do oceny jego konstytucyjności z tego punktu widzenia, czy w jego przepisach nie brakuje unormowań, bez których, ze względu na naturę objętej aktem regulacji, może on budzić wątpliwości natury konstytucyjnej. Zarzut niekonstytucyjności może więc dotyczyć zarówno tego, co ustawodawca w danym akcie unormował jak i tego, co w akcie tym pominął, choć postępując zgodnie z Konstytucją powinien był unormować”. (wyrok TK z 6.5.1998 r., K 37/97, OTK 1998, Nr 3, poz. 33; orzeczenie TK z 3 grudnia 1996 r., K. 25/95, OTK ZU nr 6(9)/1996, s. 499) Dodatkowo, w orzecznictwie Trybunału dopuszcza się wyroki interpretacyjne, w ramach których Trybunał orzeka o zgodności lub niezgodności z Konstytucją RP określonego rozumienia przepisu prawnego (wyrok TK z dnia 21 czerwca 2005 r., sygn. P 25/02, OTK-A 2005, nr 6, poz. 65; wyrok TK z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11, OTK-A2012, nr 8, poz. 97; wyrok TK z dnia 18 września 2014 r., K 44/12, OTK-A 2014, nr 8, poz. 92). Trybunał Konstytucyjny zauważał już wielokrotnie, że rzeczywista treść wielu przepisów prawnych formułuje się dopiero w procesie ich stosowania. Niezależnie od intencji twórców ustawy, organy ją stosujące mogą wydobywać z niej treści nie do pogodzenia z normami, zasadami lub wartościami, których poszanowania wymaga konstytucja. W pewnych sytuacjach Trybunał Konstytucyjny może naprawiać tę sytuację posługując się techniką wykładni ustawy w zgodzie z konstytucją i wskazując właściwe rozumienie ustawy organom je stosującym. Jeżeli jednak określony sposób rozumienia przepisu ustawy utrwalił się już w sposób oczywisty, a zwłaszcza jeśli znalazł jednoznaczny i autorytatywny wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego bądź Naczelnego Sądu Administracyjnego, to należy uznać, że przepis ten – w praktyce swego stosowania – nabrał takiej właśnie treści, jaką odnalazły w nim najwyższe instancje sądowe naszego kraju. Jeżeli zaś tak rozumiany przepis nie da się pogodzić z normami, zasadami lub wartościami konstytucyjnymi, to Trybunał Konstytucyjny może orzec o jego niezgodności z konstytucją i tym sposobem umożliwić ustawodawcy bardziej precyzyjne i jednoznaczne uregulowanie danej kwestii (wyrok TK z dnia 3 października 2000 r., sygn. K 33/99, OTK 2000, nr 6, poz. 188). Trybunał Konstytucyjny uważa, że niezgodność ustawy z konstytucją może przybierać różne formy. W niektórych wypadkach naruszenie konstytucji jest widoczne już na tle tekstu ustawy, który zawiera normy nie dające się pogodzić z normami, zasadami czy wartościami konstytucyjnymi, niezależnie od stosowanych metod wykładni. Niekiedy jednak rzeczywiste znaczenie ustawy (zapisanych w niej norm) może ujawnić się dopiero w procesie jej stosowania. Niezależnie od intencji twórców ustawy, organy ją stosujące mogą wydobyć z niej treści nie do pogodzenia z normami, zasadami lub wartościami, których poszanowania wymaga konstytucja. W takiej sytuacji Trybunał Konstytucyjny (a także inne organy władzy sądowniczej) powinny w pierwszym rzędzie wykorzystać technikę wykładni ustawy w zgodzie z konstytucją, tak aby wyeliminować nieprawidłowości jej stosowania i narzucić organom władzy publicznej właściwe rozumienie przepisów ustawy. Są jednak granice posługiwania się tą techniką, zwłaszcza, gdy praktyka stosowania ustawy narusza podstawowe prawa i wolności jednostki. W takiej sytuacji konieczne może okazać się orzeczenie niekonstytucyjności ustawy, bo ustawa sformułowana w sposób na tyle niepełny lub nieprecyzyjny, że pozwala to na nadawanie jej praktycznego kształtu kolidującego z konstytucją, nie odpowiada konstytucyjnym wymaganiom stanowienia prawa. Ocena możliwa jest tylko na tle konkretnej praktyki stosowania poszczególnych przepisów i to powinno decydować o wyborze dalszych środków przez Trybunał Konstytucyjny. (wyrok TK z dnia 12 stycznia

2000 r., sygn. akt P 11/98, OTK ZU 1/2000, poz. 3) Powyższe wskazuje, że Trybunał dopuszczał możliwość badania zgodności z Konstytucją określonego rozumienia przepisu jako pewnej części przepisu ustawy, którego treść wytworzyła się w toku stosowania prawa, a co wynika z argumentu a maiore ad minus odnośnie art. 188 ust. 1 Konstytucji RP. Wyjątkowo Trybunał dopuścił możliwość dokonania przez niego wykładni przepisu ustawy (poddanego kontroli konstytucyjnej) w zgodzie z konstytucją, o ile byłoby to wystarczające do wyeliminowania stanu sprzecznego z Konstytucją, a tym samym nie rodziło konieczności orzeczenia o niezgodności z konstytucją przedstawionego do kontroli przepisu prawa lub jego rozumienia. Wobec powyższego, podkreślić należało, że Trybunał wyjątkowo dopuścił możliwość dokonania wykładni przepisu ustawy w zgodzie z konstytucją ale jedynie w afirmatywnym zakresie, a zatem utrzymującym konstytucyjność zakwestionowanego przepisu w danym rozumieniu, ale tylko pod warunkiem, że jest to wystarczające do wyeliminowania stanu sprzecznego z Konstytucji i jednocześnie nie rodziło konieczności orzeczenia o niezgodności z konstytucją przedstawionego do kontroli przepisu prawa lub jego rozumienia. Powyższe ma istotne znaczenie w kontekście tego, że „wykładnia przepisów prawa stosowanych przez TK ma charakter incydentalny, tj. dokonywany na potrzeby rozstrzygnięcia konkretnej sprawy. Trybunał nie jest natomiast organem powołanym do ustalania wiążącej wykładni przepisów mających zastosowanie w konkretnej sprawie, w tym przepisów konstytucyjnych (zob. jednak wyr. TK z 13.11.2013 r., P 25/12, OTK-A 2013, Nr 8, poz. 122, w którym – jak się wydaje – TK uznał dopuszczalność pytania prawnego z uwagi na konieczność dokonania wykładni Konstytucji RP, którą to wykładnię mógłby następnie zastosować sąd rozpoznający sprawę), a także przepisów podkonstytucyjnych, zważywszy na zlikwidowanie w 1997 r. powszechnie obowiązującej wykładni ustaw. Konsekwencją powyższego jest brak możliwości uczynienia przedmiotem wniosku, pytania prawnego lub skargi wątpliwości co do sposobu stosowania prawa. Prowadziłoby to bowiem do przekształcenia kontroli hierarchicznej zgodności norm w instrument służący ustaleniu wykładni aktu normatywnego (zob. np. post. TK z 22.3.2000 r., P 12/98, OTK 2000, Nr 2, poz. 67), a jednocześnie skutkowałoby wkroczeniem w kompetencje pozostałych organów władzy sądowniczej. Kompetencji takiej ustrojodawca nie przewidział w polskim systemie prawnym dla TK ani dla innych organów państwa.” (M. Safjan, L. Bosek (red.), Konstytucja RP. Tom II. Komentarz do art. 87–243, Warszawa 2016, art. 188) Trybunał Konstytucyjny podkreślał już w swoim orzecznictwie, że rzeczywista treść wielu przepisów prawnych formułuje się dopiero w procesie ich stosowania. Niezależnie od intencji twórców ustawy, organy ją stosujące mogą wydobywać z niej treści nie do pogodzenia z normami, zasadami lub wartościami, których poszanowania wymaga konstytucja (zob. wyroki: z 12 stycznia 2000 r., sygn. P. 11/98, OTK ZU nr 1/2000, poz. 3, s. 47; z 3 października 2000 r., K. 33/99, OTK ZU nr 6/2000, poz. 188). W pewnych sytuacjach Trybunał Konstytucyjny może to naprawiać, posługując się techniką wykładni ustawy w zgodzie z Konstytucją i wskazując właściwe rozumienie ustawy organom ją stosującym. Jeżeli jednak określony sposób rozumienia przepisu ustawy utrwalił się już w sposób oczywisty, a zwłaszcza, jeśli znalazł jednoznaczny i autorytatywny wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego bądź Naczelnego Sądu Administracyjnego, to należy uznać, że przepis ten – w praktyce stosowania – nabrał takiej właśnie treści, jaką odnalazły w nim najwyższe instancje sądowe naszego kraju. Jeżeli zaś tak rozumiany przepis nie da się pogodzić z normami, zasadami lub wartościami konstytucyjnymi, to Trybunał Konstytucyjny może orzec o jego niezgodności z Konstytucją i tym sposobem umożliwić ustawodawcy bardziej precyzyjne i jednoznaczne uregulowanie danej kwestii. (wyrok TK z dnia 9 maja 2005 r., sygn. SK 14/04, OTK ZU nr 5/A/2005, poz. 47; wyrok TK z dnia 27 września 2012 r., sygn. SK 4/11, OTK ZU nr 8/A/2012, poz. 97; postanowienie TK z dnia 24 września 2015 r., sygn. Ts 212/15, OTK ZU nr 5/B/2015, poz. 560) Powyższe znajduje odzwierciedlenie w treści art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz.U. 2019, poz. 2393), który stanowi, że Trybunał sygnalizuje Sejmowi i Senatowi oraz innym organom stanowiącym prawo istnienie uchybień i luk w prawie, których usunięcie jest niezbędne do zapewnienia spójności systemu prawnego Rzeczypospolitej Polskiej. Przedmiotem hierarchicznej kontroli wskazanej w art. 188 Konstytucji RP nie może być wykładnia przepisu, czy sposób jego stosowania. (M. Florczak-Wątor [w:] Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, (red.) P. Tuleja, Warszawa 2019, s. 262) Nadto,

stosownie do art. 67 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz.U. 2019, poz. 2393) Trybunał przy orzekaniu jest związany zakresem zaskarżenia wskazanym we wniosku, pytaniu prawnym albo skardze konstytucyjnej. Zakres zaskarżenia obejmuje wskazanie kwestionowanego aktu normatywnego lub jego części (określenie przedmiotu kontroli) oraz sformułowanie zarzutu niezgodności z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą (wskazanie wzorca kontroli). Podsumowując, do kompetencji Trybunału należy orzekanie o zgodności przepisów ustaw z konstytucją. Kontrola ta obejmuje całość lub jedynie pewien zakres przepisu ustawy (przedmiot kontroli) w kontekście zgodności z przepisami Konstytucji RP (wzorzec kontroli). Przy czym, kontrola ta obejmuje jedynie zakres zaskarżenia wskazany we wniosku. Trybunał co do zasady nie jest uprawniony do dokonywania wykładni przepisów ustawy, gdyż uprawnienie to należy do wymiaru sprawiedliwości, który sprawują: Sąd Najwyższy, sądy powszechne, sądy administracyjne oraz sądy wojskowe (art. 175 ust. 1 Konstytucji RP). Wyjątkowo, Trybunał może dokonać wykładni przepisów ustawy, gdy będzie to wystarczające do wyeliminowania stan sprzeczny z Konstytucją i nie będzie rodziło konieczności orzeczenia o niezgodności z konstytucją przedstawionego do kontroli przepisu prawa lub jego rozumienia (tryb naprawczy). A contrario, jeżeli Trybunał nie ma możliwości przywrócenia stanu zgodnego z konstytucją jedynie poprzez wykładnię przepisu ustawy to zobowiązany jest orzec o jego niezgodności z Konstytucją RP. Jednocześnie, Trybunał nie ma mocy stanowienia prawa i wypełniania luk prawnych, a jedynie może sygnalizować ich istnienie Sejmowi i Senatowi oraz innym organom stanowiącym prawo celem zapewnienia spójności systemu prawnego Rzeczypospolitej Polskiej. Powyższe odpowiada przepisom Konstytucji RP (art. 188) oraz przepisom ustawowym (w szczególności art. 35 i 67 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym). Z uwagi na powyższe należało ustalić, jakie znaczenie prawne ma dalsza część sentencji wyroku TK z dnia 18 stycznia 2024 roku wskazana w pkt 1 o następującej treści: „...mimo, że wobec treści wszystkich pozostałych przepisów systemu prawa, w tym art. 27-30 ustawy o radiofonii i telewizji, jednostki publicznej radiofonii i telewizji nie mogą zostać rozwiązane i zlikwidowane...”. W tej części Trybunał nie stwierdzał niezgodności danego przepisu ustawy z konkretnym wzorcem konstytucyjnym, lecz przedstawił własną interpretację „wszystkich przepisów systemu prawa”. W ocenie Sądu przytoczona treść nie może stanowić wiążącej wykładni prawa, a to z następujących powodów. Po pierwsze, jak zostało przedstawione w poprzedniej części uzasadnienia w kompetencji Trybunału nie mieści się dokonywanie wykładni przepisów ustaw i innych aktów prawa powszechnie obowiązującego („wszystkie pozostałe przepisy systemu prawa”), gdyż należy to do kompetencji organów sprawujących wymiar sprawiedliwości, w tym sądów powszechnych. Po drugie, nie zachodziła wyjątkowa sytuacja, polegająca na możliwości utrzymania stanu zgodnego z normami konstytucyjnymi poprzez poczynienie wykładni przepisu bez konieczności stwierdzenia niekonstytucyjności tego przepisu (tryb naprawczy), gdyż w rzeczywistości Trybunał stwierdził zakresową niezgodność przepisu z konstytucją. Przy czym, Trybunał nie był uprawniony do samodzielnego uzupełnienia luki prawnej powstałej na skutek jego orzeczenia (art. 35 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym). Po trzecie, przedmiotem kontroli wskazanym we wniosku były: w pierwotnym wniosku: „art. 26 ust. 4 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. 2022 r., poz. 1722; dalej jako: „ustawa o radiofonii i telewizji”) w zakresie, w jakim odsyła do stosowania przepisów ustawy z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1467, 1488, 2280 i 2436 oraz z 2023 r. poz. 739, 825 i 1705, dalej jako: „Kodeks spółek handlowych”), umożliwiających likwidację i rozwiązanie spółek kapitałowych stanowiących jednostki publicznej radiofonii i telewizji” we wniosku uzupełniającym: „art. 459 pkt 1-3 i art 461 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1467, 1488, 2280 i 2436 oraz z 2023 r. poz. 739, 825 i 1705, dalej jako: „KSH”) w zakresie, w jakim umożliwia likwidację i rozwiązanie spółek kapitałowych stanowiących jednostki publicznej radiofonii i telewizji” Wobec powyższego, przedmiotem kontroli Trybunału Konstytucyjnego nie były „wszystkie pozostałe przepisy systemu prawa”, tj. wszystkie powszechnie obowiązujące ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe, rozporządzenia i inne aktów prawa miejscowego. Wobec powyższego, Trybunał nie był uprawniony do orzekania poza zakresem zaskarżenia wskazanym we

wniosku (art. 67 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym). Wobec powyższego nie można w świetle przepisów Konstytucji RP przypisać znaczenia prawnego przytoczonej części sentencji wyroku w postaci wiążącej wykładni prawa lub uzupełnienia luki prawnej. Trybunał nie jest, bowiem uprawniony do stworzenia nowej normy prawnej wywiedzionej z innych ustawowych przepisów, w szczególności niepodanych we wniosku kontrolnym. Takiego uprawnienia Trybunału Konstytucyjnego nie można wyprowadzić z przepisów Konstytucji RP, w szczególności z art. 188 ust. 1, a nadto przeczą takiej możliwości przepisy ustawowe, tj. art. 35 i art. 67 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz.U. 2019, poz. 2393). Jednocześnie, Sad zauważył, że powyższa wykładnia może jednak stanowić istotną wskazówkę interpretacyjną z uwagi na autorytet i rolę ustrojową Trybunału Konstytucyjnego, którą sąd powszechny winien wziąć pod rozwagę przy dokonywaniu wykładni prawa mającego zastosowanie w konkretnej sprawie. W tym miejscu należy podkreślić, że przedmiotem kontroli Trybunału Konstytucyjnego wskazanym we wniosku w sprawie o sygnaturze akt K 29/23 był art. 26 ust. 4 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. 2022 r. poz. 1722; dalej jako: „ustawa o radiofonii i telewizji”) w zakresie, w jakim odsyła do stosowania przepisów ustawy z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1467, 1488, 2280 i 2436 oraz z 2023 r. poz. 739, 825 i 1705; dalej jako: „Kodeks spółek handlowych”), umożliwiających likwidację i rozwiązanie spółek kapitałowych stanowiących jednostki publicznej radiofonii i telewizji. Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z Konstytucją przytoczonego przepisu odsyłającego jedynie w zakresie możliwości zastosowania art. 459-478 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 18) do jednostki publicznej radiofonii i telewizji, natomiast w pozostałym zakresie postępowanie umorzył. Wobec powyższego, Trybunał nie orzekł o niezgodności z Konstytucją całej normy poddanej jego kontroli, a mianowicie całej regulacji Kodeksu spółek handlowych dotyczącej możliwości likwidacji i rozwiązania spółki kapitałowej w odniesieniu do jednostki publicznej radiofonii i telewizji, lecz jedynie w zakresie przepisów art. 459-478 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 18). Podkreślić należy, że art. 459-478 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 18), w szczególności art. 459 przytoczonej ustawy nie stanowią przepisów kompetencyjnych walnego zgromadzenia spółki akcyjnej w zakresie podjęcia uchwały o rozwiązaniu i likwidacji spółki. Przytoczone przepisy odnoszą się jedynie do sposobu zakończenia bytu prawnego spółki akcyjnej, a nie do uprawnienia rozwiązania spółki. Wskazane przepisy opisują jedynie sposób w jaki powinien być zakończony byt prawny spółki, jednocześnie nie zawierają norm prawnym przypisujących kompetencje walnego zgromadzenia do rozwiązania spółki. Szczególnie art. 459 k.s.h. nie zawiera norm prawnym przyznających temu organowi prawo do rozwiązania spółki akcyjnej, a jedynie wskazuje zdarzenia prawne, które prowadzą do rozpoczęcia procedury likwidacji spółki w sposób opisany w rozdziale 7 KSH. Wskazany przepis należy, bowiem odczytywać w związku z pozostałymi przepisami tego działu. Zauważyć należało, że zarówno art. 459 KSH, jak i art. 478 KSH posługują się pojęciem „rozwiązania spółki” wymieniając odmienne zdarzenia prawne prowadzące do tego skutku. Jednakże, dokonując analizy tych przepisów w kontekście regulacji wskazanych w całym rozdziale 7 KSH, należało przyjąć, że art. 459 k.s.h. mimo, że posługuje się pojęciem „rozwiązania spółki, które powoduje uchwałą walnego zgromadzenia” to w rzeczywistości zaistnienie tego zdarzenia nie prowadzi do zakończenia bytu prawnego spółki akcyjnej (rozwiązania spółki). Przytoczone zdarzenie powoduje jedynie rozpoczęcie postępowania likwidacyjnego opisanego w rozdziale 7 KSH. Zakończenie bytu prawnego spółki następuje dopiero po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego i dokonania wykreślenia spółki z rejestru (art. 478 K.S.H.). (podobnie J. Bieniak, M. Bieniak, G. Nita-Jagielski, Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 9, Warszawa 2024; A. Terc [w:] Kodeks spółek handlowych. Komentarz, red. Zbigniew Jara, rok 2023, wydanie 27) Przepisami przyznającymi walnemu zgromadzeniu prawo do rozwiązania i likwidacji spółki akcyjnej są art. 393 k.s.h. (uchwały walnego zgromadzenia, poza innymi sprawami wymienionymi w niniejszym dziale lub w statucie, ...) w zw. z art. 415 § 1 k.s.h. (uchwała dotycząca ... rozwiązania spółki zapada większością trzech czwartych głosów), jednakże Trybunał, pomimo szerokiego zakresu zaskarżenia wskazanego we

wniosku, nie orzekł o niezgodności z Konstytucją tych przepisów w zakresie jakim mają one zastosowanie do jednostki publicznej radiofonii i telewizji. Wobec powyższego należało przyjąć, iż przysługuje im domniemanie konstytucyjności. Z uwagi na powyższe, wnioskodawcy w niniejszej sprawie przysługiwało prawo do podjęcia uchwały o rozwiązaniu i likwidacji nie tylko na mocy przywołanych przepisów, ale również na mocy statutu, który wprost przewidział możliwość podjęcia takiej uchwały w § 27 ust. 3 pkt 2. Biorąc powyższe pod uwagę, należało przyjąć, że na skutek wydania przez Trybunału Konstytucyjnego wyroku z dnia 18 stycznia 2024 roku (sygnatura akt K 29/23) nie doszło do wyeliminowania przepisów przyznających walnemu zgromadzeniu spółki akcyjnej stanowiącej jednostkę publicznej radiofonii i telewizji prawo do rozwiązania i likwidacji spółki (pomimo takiego zakresu zaskarżenia wskazanego we wniosku inicjującego postępowanie), lecz jedynie do unicestwienia możliwości przeprowadzenia likwidacji i zakończenia bytu prawnego tej spółki w sposób opisany w rozdziale 7 KSH. Uwzględniając to, że nadal odesłanie wskazane w art. 26 ust. 4 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 roku o Radiofonii i Telewizji /Dz.U. 2022, poz. 1722/ umożliwia zastosowanie art. 393 KSH, art. 405 KSH., art. 421 KSH. i art. 415 KSH to należało przyjąć, że nie została stwierdzona niekonstytucyjność możliwości rozwiązania i likwidacji spółki akcyjnej stanowiącej jednostkę publicznej radiofonii i telewizji, lecz jedynie możliwość przeprowadzenia jej likwidacji w sposób właściwy dla spółek prawa prywatnego opisany w rozdziale 7 KSH. Powyższe powoduje, iż obecnie obowiązujące przepisy prawa powszechnego nie zawierają regulacji co do sposobu rozwiązania i likwidacji spółki akcyjnej stanowiącej jednostkę publicznej radiofonii i telewizji. Jednocześnie, organem uprawnionym do wypełnienia luk prawnych i stanowienia prawa jest Sejm i Senat RP, a zatem należałoby oczekiwać stosownej inicjatywy legislacyjnej w tym zakresie. Ma to o tyle istotne znaczenie, iż w wyniku przedmiotowego wyroku Trybunału Konstytucyjnego doszło do eliminacji możliwości zastosowania art. 478 KSH w stosunku do spółki akcyjnej stanowiącej jednostkę publicznej radiofonii i telewizji, a tym samym obecnie rozwiązanie tej spółki (w rozumieniu zakończenia bytu prawnego) może nastąpić jedynie na mocy uchwały walnego zgromadzenia i nie jest wymagany konstytucyjny wpis do rejestru polegający na wykreśleniu spółki. Podsumowując, brak stwierdzenia niekonstytucyjności przepisów przyznających walnemu zgromadzeniu spółki akcyjnej stanowiącej jednostkę publicznej radiofonii i telewizji prawo do rozwiązania i likwidacji tej spółki (pomimo takiego zakresu zaskarżenia wskazanego we wniosku inicjującego postępowanie) i stwierdzenie niekonstytucyjności jedynie sposobu przeprowadzenia likwidacji i unicestwienia bytu tej spółki (459-478 KSH) – prowadzi do wniosku, że sama możliwość rozwiązania i likwidacji spółki akcyjnej stanowiącej jednostkę publicznej radiofonii i telewizji jest zgodna z konstytucją, jednakże sposób likwidacji i rozwiązania takiej spółki w sposób opisany w rozdziale 7 KSH jest niezgodny z konstytucją. Powyższe, prowadzi do wniosku, że obecnie przepisy prawa powszechnie obowiązującego nie regulują sposobu likwidacji i rozwiązania spółki akcyjnej stanowiącej jednostkę publicznej radiofonii i telewizji, a zatem zachodzi luka prawna. Wobec powyższego do momentu wprowadzenia nowych uregulowań prawnych w tym zakresie przez odpowiednie organy - spółka akcyjna stanowiąca jednostkę publicznej radiofonii i telewizji może swobodnie określać sposób przeprowadzenia tej likwidacji i zakończenia bytu prawnego, przy uwzględnieniu roli i znaczenia misji publicznej jaką pełni w społeczeństwie. Przy czym, wspomnieć należało, że sposób likwidacji i rozwiązania podmiotu prawa opisany w rozdziale 7 KSH nie jest jedynym sposobem likwidacji korporacyjnych podmiotów prawa prywatnego. Przepisy prawa powszechnie obowiązującego przewidują wiele sposobów likwidacji i rozwiązania korporacyjnego podmiotu prawnego, przykładowo rozdział 5 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 roku Prawo o stowarzyszeniach (Dz.U. 2020, poz. 2261), czy art. 15 ustawa z dnia 6 kwietnia 1984 roku o fundacjach (Dz.U. 2023, poz. 166). Powyższe, nie oznacza, że winny one mieć zastosowanie do spółki akcyjnej stanowiąca jednostkę publicznej radiofonii i telewizji, gdyż mają one jedynie zastosowanie do konkretnych podmiotów prawa regulowanych tymi aktami prawnymi (stowarzyszeń lub fundacji), lecz obrazuje, że w polskim porządku prawnym jest przewidzianych wiele różnych procedur likwidacyjnych. Powyższe rozważania nie kwestionują mocy przypisanej wyrokom Trybunału Konstytucyjnego na podstawie art. 190 ust. 1 i 3 zdanie pierwsze Konstytucji RP, a jedynie stanowią ocenę skutków prawnych tego orzeczenia wywołanych w zakresie

systemu prawnego mającego zastosowanie w niniejszej sprawie. Sąd w niniejszej sprawie, przy zachowaniu pełnego uznania do autorytetu i roli społeczno-ustrojowej Trybunału Konstytucyjnego, nie podzielił przedstawionej wykładni przepisów prawa powszechnie obowiązującego, iż z „treści wszystkich pozostałych przepisów systemu prawa, w tym art. 27-30 ustawy o radiofonii i telewizji, jednostki publicznej radiofonii i telewizji nie mogą zostać rozwiązane i zlikwidowane”, co najmniej w zakresie dotyczącym niniejszego postępowania, a zatem w stosunku do spółki radiofonii regionalnej. Co również ważne, z przytoczonego fragmentu sentencji TK nie wynika brak możliwości postawienia takiej spółki w stan likwidacji, a jedynie brak „możliwości jej rozwiązania i zlikwidowania”, a zatem stanu który wystąpiłby po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego i polegającego na unicestwieniu bytu prawnego tego podmiotu. Trybunał nie użył pojęcia „likwidowania” oznaczającego postępującego procesu, lecz posłużył się formą dokonaną (zlikwidowana), co oznacza zakończenie bytu prawnego po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego. Na moment wydania niniejszego orzeczenia nie zostało opublikowane uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 stycznia 2024 roku (sygnatura akt K 29/23), a zatem niemożliwe było odniesienie do argumentacji wspierającej powyższą wykładnię Trybunału. Jednakże, Sąd poczynił dogłębną i szczegółową analizę przepisów odnoszących do materii prawnej stanowiącej podstawę rozstrzygnięcia. Artykuły 21-25 ustawa z dnia 29 grudnia 1992 roku o Radiofonii i Telewizji (Dz.U. 2022, poz. 1722) podkreślają istotność roli i zadań publicznej radiofonii i telewizji w realizacji misji publicznej poprzez oferowanie, na zasadach określonych w ustawie, całemu społeczeństwu i poszczególnym jego częściom, zróżnicowanych programów i innych usług w zakresie informacji, publicystyki, kultury, rozrywki, edukacji i sportu, cechujących się pluralizmem, bezstronnością, wyważeniem i niezależnością oraz innowacyjnością, wysoką jakością i integralnością przekazu. Wykonywanie powyższej misji publicznej ma również oparcie w przepisach Konstytucji RP. Wynikająca z art. 14 Konstytucji wolność prasy i innych środków społecznego przekazu ma charakter zasady ustrojowej i gwarancji instytucjonalnej. Wyraża nakaz respektowania przez państwo autonomicznego charakteru tej sfery życia społecznego. Nakaz ten ma ścisły związek z obowiązywaniem zasady państwa demokratycznego, które może funkcjonować i rozwijać się wyłącznie z zachowaniem pluralizmu poglądów oraz realnej możliwości ich prezentowania w przestrzeni publicznej. Służyć ma temu zapewnienie odpowiednich warunków swobodnej wymiany poglądów i rozpowszechniania informacji dotyczących m.in. polityki, działalności władz publicznych czy wielu innych sfer istotnych dla obywateli (wyrok TK z 30 października 2006 r., sygn. P 10/06, OTK ZU nr 9/A/2006, poz. 128, cz. III, pkt 3.1). Konstytucyjna gwarancja wolności środków społecznego przekazu wiąże się ściśle z przysługującymi jednostce gwarancjami wolności wyrażania poglądów oraz pozyskiwania i rozpowszechniania informacji, których źródłem jest art. 54 Konstytucji. Trybunał akcentował, że art. 54 Konstytucji wyraża trzy odrębne wolności jednostki: wolność wyrażania swoich poglądów, wolność pozyskiwania informacji i wolność rozpowszechniania informacji (wyrok TK z 20 lutego 2007 r., sygn. P 1/06, OTK ZU nr 2/A/2007, poz. 11, cz. III, pkt 2.2). Swoboda wypowiedzi jest jednym z fundamentów społeczeństwa demokratycznego, warunkiem jego rozwoju i samorealizacji jednostek. Swoboda ta nie może ograniczać się do informacji i poglądów, które są odbierane przychylnie albo postrzegane jako nieszkodliwe lub obojętne. Rolą dziennikarzy jest rozpowszechnianie informacji i idei dotyczących spraw będących przedmiotem publicznego zainteresowania i mających publiczne znaczenie. Pozostaje to w ścisłym związku z prawem opinii publicznej do otrzymywania informacji. (wyrok z dnia 23 marca 2006 r. sygn. akt K 4/06, OTK ZU 3A/2006, poz. 32) Wskazane przepisy Konstytucyjne wyznaczają gwarancje i ramy niezależności radiofonii i telewizji nie tylko publicznej, lecz również prywatnej. Natomiast, obowiązkiem programów publicznej radiofonii i telewizji jest rzetelność ukazywania całej różnorodności wydarzeń i zjawisk w kraju i za granicą, sprzyjanie swobodnemu kształtowaniu się poglądów obywateli oraz formowaniu się opinii publicznej, umożliwianie obywatelom i ich organizacjom uczestnictwa w życiu publicznym oraz wykonywania prawa do kontroli i krytyki społecznej, służba rozwojowi kultury, nauki i oświaty, a także respektowanie chrześcijańskiego systemu wartości i służba zwalczaniu patologii społecznych (wyrok TK z 16 marca 2010 r., sygn. K 24/08, OTK ZU nr 3/A/2010, poz. 22, cz. VI, pkt 1.3). „Znaczenie mediów

publicznych dla wolności wypowiedzi oraz pluralizmu mediów, w kontekście gwarancyjnej roli państwa w tym zakresie, znajduje wyraz w orzecznictwie ETPC na gruncie art. 10 EKPC oraz licznych instrumentach Rady Europy. Trybunał uważa zagwarantowaną w tym przepisie wolność wypowiedzi za jeden z niezbędnych fundamentów społeczeństwa demokratycznego i warunków rozwoju każdej jednostki (wyrok ETPC z 7.12.1976 r., skarga Nr 5493/72 Handyside v. Wielka Brytania, Legalis, pkt 49). Podkreśla rolę prasy i mediów w przekazywaniu informacji oraz prawo publiczności do ich otrzymywania (wyrok ETPC z 26.4.1979 r., skarga Nr 6538/74 The Sunday Times v. Wielka Brytania, Legalis, pkt 65), przypisuje prasie rolę publicznego stróża (public watchdog) demokracji i odnosi zasady wolności wypowiedzi także do przekazów audiowizualnych (wyrok ETPC z 23.9.1994 r., skarga Nr 15890/89 Jersild v. Dania, Legalis, pkt 31). W tym kontekście Trybunał podkreśla zasadę pluralizmu i przypisuje państwu funkcję jego najwyższego gwaranta (supreme guarantor), w szczególności w obszarze mediów audiowizualnych; nie uzasadnia ona jednak utrzymywania monopolu publicznej radiofonii i telewizji (wyrok ETPC z 24.11.1993 r., skarga Nr 13914/88 Informationsverein Lentia i in. v. Austria, Legalis)”. (S. Piątek (red.), Ustawa o radiofonii i telewizji. Komentarz. Warszawa 2014, art. 21) Przy czym, wybór struktury organizacyjnej, w jakiej funkcjonować mają media publiczne, należy do ustawodawcy. Jeżeli ustawodawca decyduje się na przyjęcie modelu, w którym jednostki publicznej radiofonii i telewizji działają wyłącznie w formie jednoosobowej spółki akcyjnej Skarbu Państwa (art. 26 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji), to powinien jednocześnie przewidzieć odpowiednie kompetencje KRRiT umożliwiające kontrolę sposobu funkcjonowania takich podmiotów w tej sferze, jaka dotyczy zadań powierzonych KRRiT w art. 213 ust. 1 Konstytucji. Trybunał stwierdza, że efektywne wykonywanie tych zadań wymaga wprowadzenia rozwiązań, które w odpowiedni sposób zapewnią wpływ KRRiT na działalność podmiotów w sferze mediów publicznych. (wyrok TK z dnia 13 grudnia 2016 r., sygn. akt K 13/16, OTK ZU A/2016, poz. 101) W powyższym wyroku TK podkreślił rolę i znaczenie KRRiT w zakresie działalności mediów publicznych. „Zgodnie z art. 213 ust. 1 Konstytucji, zadaniem KRRiT jest stanie na straży wolności słowa, prawa do informacji oraz interesu publicznego w radiofonii i telewizji. Wykonuje ona zadania przynależne co do swej istoty władzy wykonawczej, z wyraźnej woli ustrojodawcy, wydzielone spod kompetencji Rady Ministrów (zob. art. 146 ust. 2 Konstytucji). W ten sposób KRRiT, jako jeden z organów ochrony prawa, ponosi odpowiedzialność za funkcjonowanie określonego modelu radiofonii i telewizji. Model ten ma się opierać na wzajemnym równoważeniu wolności i praw jednostek do wyrażania własnych poglądów i pozyskiwania informacji, z potrzebą odpowiedniego ukształtowania formy oraz treści przekazu medialnego. Chodzi tu zarówno o zachowanie zasady pluralizmu i bezstronności prezentowania określonych zagadnień, ale także o upowszechnianie treści mających istotne znaczenie społeczne. Rola KRRiT wiąże się zatem z wyznaczaniem odpowiednich reguł prezentowania swoich programów przez nadawców, ale oprócz tego obejmuje również wpływanie na treść proponowanego przekazu. ... Wykonywanie zadań określonych w art. 213 ust. 1 Konstytucji, w szczególności czuwanie nad realizacją tzw. misji publicznej, nie jest możliwe bez zapewnienia niezależności KRRiT przed wszystkim od Rady Ministrów.” Charakterystyka konstytucyjnej roli KRRiT wiąże się ściśle z rolą, jaką telewizja i inne media odgrywają we współczesnym społeczeństwie demokratycznym. Trybunał podkreślał już, że przestały być one wyłącznie nośnikami informacji. Media – a w szczególności publiczne radio i publiczna telewizja – kształtują wzorce osobowe i postawy społeczne ogromnej rzeszy odbiorców. Stały się również kreatorem kultury. Istotne znaczenie ma zatem przekazywanie treści, które tworzą szeroko pojmowaną kulturę w obszarze języka polskiego i kształtują postawy obywatelskie. W tym znaczeniu publiczne radio i telewizja publiczna w związku z wypełnianiem tzw. misji publicznej mogą być traktowane jako swego rodzaju dobro publiczne, czy ściślej element służący realizacji dobra wspólnego (wyrok TK z 9 września 2004 r., sygn. K 2/03, OTK ZU nr 8/A/2004, poz. 83, cz. III, pkt 5). Trybunał wskazywał również, że realizowanie tzw. misji publicznej wiąże się ściśle z powierzonym KRRiT zadaniem stania na straży interesu publicznego w radiofonii i telewizji (wyrok TK z 4 listopada 2009 r., sygn. Kp 1/08, OTK ZU nr 10/A/2009, poz. 145, cz. III, pkt 8). Przyjmował w tym kontekście, że rola strażnika konstytucyjnych wartości wyrażonych w art. 213 ust. 1 w związku z art. 14 i art. 54 ust. 1 Konstytucji wymaga stworzenia efektywnego mechanizmu wpływania KRRiT na funkcjonowanie

publicznej radiofonii i telewizji. Obejmuje to nie tylko uprawnienia regulacyjne lub kontrolne, ale zakłada także podejmowanie działań o charakterze nadzorczym, przyznających KRRiT rolę organu mającego w konkretnych sytuacjach głos decydujący. (wyrok TK z dnia 13 grudnia 2016 r., sygn. akt K 13/16, OTK ZU A/2016, poz. 101) Podkreślić należy, że poza gwarancjami neutralności i niezależności mediów publicznych, najważniejszym elementem umożliwiającym i gwarantującym skuteczne wykonywanie misji publicznej są właściwe zasady ich finansowania ze środków publicznych. Wobec czego, w celu ochrony wartości stojących za misją publiczną państwo winno zapewnić odpowiedni poziom finansowania umożliwiający wykonywanie tych zadań. Przy czym, istotne jest nie tylko zagwarantowanie możliwości uzyskiwania dochodów poprzez działania komercyjne, lecz również poprzez odpowiedni poziom wsparcia ze strony państwa ze środków publicznych. (wyrok TK z 4.11.2009 r., Kp 1/08, OTK ZU 10A/2009, poz. 145) Jednocześnie, ustawa o Radiofonii i Telewizji wskazuje, że jednostki publicznej radiofonii i telewizji działają wyłącznie w formie jednoosobowej spółki akcyjnej Skarbu Państwa (art. 26 ust. 1 ustawy o Radiofonii i Telewizji), przy czym radiofonię publiczną tworzą: spółka "Polskie Radio - Spółka Akcyjna", zawiązana w celu tworzenia i rozpowszechniania ogólnokrajowych programów radiowych i programów dla odbiorców za granicą; oraz spółki zawiązane w celu tworzenia i rozpowszechniania regionalnych programów radiowych, zwane dalej "spółkami radiofonii regionalnej" (art. 26 ust. 3 ustawy o Radiofonii i Telewizji). O ile ustawa określa konkretną nazwę dla spółki „Polskie Radio – Spółka Akcyjna”, która zobowiązana jest do tworzenia i rozpowszechniania ogólnokrajowych i zagranicznych programów radiowych to o tyle nie wskazuje ilości, nazw i miejsc zawiązania spółek mających za zadanie tworzenie i rozpowszechnianie regionalnych programów radiowych. Kolejno przepisy art. 27-32 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 roku o Radiofonii i Telewizji (Dz.U. 2022, poz. 1722) określają odmienne od uregulowań Kodeksu spółek handlowych, prawa i obowiązki akcjonariuszy, organów i innych podmiotów związanych z działalnością jednostki publicznej radiofonii i telewizji. Wobec powyższego, media publiczne realizują ważną misję publiczną w zakresie wolności wypowiedzi, przekazywania informacji, pluralizmu mediów oraz wzmocnienia zasad demokracji. Zasady funkcjonowania mediów publicznych, w tym jej struktury organizacyjne zostały określone przez ustawodawcę, który winien dążyć do zachowania jak najszerszej neutralności i niezależności mediów publicznych. W powyższym procesie winien przynajmniej uwzględnić stanowisko konstytucyjnego organu stojącego na straży mediów – Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji. Co najważniejsze, niezależnie od przyjętego modelu działania tych mediów (na skutek porozumienia odpowiednich organów konstytucyjnych) najważniejszym elementem gwarantującym niezależność mediów jest zapewnienie przez państwo odpowiedniego finansowania. Ustawodawca przewidział, że media publiczne działać będą za pośrednictwem spółek akcyjnych, przy czym w przypadku spółek regionalnych nie wskazuje ich ilości, nazw oraz miejsc działania (art. 26 ust. 3 ustawy o Radiofonii i Telewizji). Przy czym, na mocy przepisów przejściowych ustawy z dnia 29 grudnia 1992 roku o Radiofonii i Telewizji minister właściwy do spraw Skarbu Państwa został zobowiązany do zawiązania m. in. spółki, o której mowa w art. 26 ust. 3 pkt 1, z siedzibą w Warszawie oraz spółek, o których mowa w art. 26 ust. 3 pkt 2, z siedzibami w Białymstoku, Bydgoszczy, Gdańsku, Katowicach, Kielcach, Krakowie, Koszalinie, Lublinie, Łodzi, Opolu, Olsztynie, Poznaniu, Rzeszowie, Szczecinie, Warszawie, we Wrocławiu i w Zielonej Górze (art. 64 ust. 1 pkt 2), a także uzyskał uprawnienie do zawiązania spółki radiofonii regionalnej z siedzibami w innych miejscowościach niż wymienione w ust. 1 pkt 2. (art. 64 ust. 2). Analiza porównawcza art. 26 ust. 3 pkt 2 z art. 64 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji prowadzi do wniosku, że właściwemu ministrowi przysługuje pewnego rodzaju swoboda w kształtowaniu struktur regionalnych, publicznych jednostek radiofonii. Artykuł 64 ust. 1 pkt 2 tej ustawy przewidział obowiązek zawiązania wymienionych w nim regionalnych spółek akcyjnych, co jednak było związane z koniecznością przeniesienia mienia, gruntów, uprawnień i obowiązków wynikających z decyzji administracyjnej, a także stosunków pracowniczych pozostałych po likwidacji państwowej jednostki organizacyjnej "Polskie Radio i Telewizja" (art. 65-68 tej ustawy). Przy czym, już nawet na tym etapie ministrowi została przypisana pewnego rodzaju swoboda w kształtowaniu regionalnych struktur mediów publicznych (art. 64 ust. 2). Jednocześnie, art. 26 ust. 3 pkt 2 tej ustawy stanowi, że

radiofonię publiczną tworzą m.in. spółki związane w celu tworzenia i rozpowszechniania regionalnych programów radiowych, zwane dalej "spółkami radiofonii regionalnej". Przepis ten zatem nie nakazuje utrzymywania regionalnych spółek radiofonii i telewizji utworzonych w dniu wejścia w życie ustawy o radiofonii i telewizji, gdyż nie wymienia ich wprost jak czyni to w przypadku spółki "Polskie Radio - Spółka Akcyjna" (art. 26 ust. 3 pkt 1) oraz w przypadku terenowych oddziałów spółki "Telewizja Polska - Spółka Akcyjna" mających swoje siedziby w: Białymstoku, Bydgoszczy, Gorzowie Wielkopolskim, Gdańsku, Katowicach, Kielcach, Krakowie, Lublinie, Łodzi, Opolu, Olsztynie, Poznaniu, Rzeszowie, Szczecinie, Warszawie, Wrocław (art. 26 ust. 2a w zw. z art. 64 ust. 1 pkt 1). Wobec powyższego, należało przyjąć, że ministrowi na mocy ustawy przysługuje swoboda w kształtowaniu struktur regionalnej radiofonii, która winna być ograniczona celem działania tych jednostek, a mianowicie realizacją misji publicznej określonej w art. 21 ustawy o Radiofonii i Telewizji. Zauważyć należy, iż wypracowanie zasad niezależności podmiotu możliwe jest jedynie poprzez współdziałanie poszczególnych organów konstytucyjnych, gdyż żaden podmiot nie jest w stanie powstać w oderwaniu od nich. W ramach tego porozumienia dochodzi do podziału kompetencji na poszczególne organy, aby zapewnić możliwość podejmowania przez każdego z nich odpowiednich decyzji co do dalszych losów tego podmiotu i reagowania na bieżące sytuacje mające wpływ na jego funkcjonowanie. W przypadku mediów publicznych organy konstytucyjne wyposażyły walne zgromadzenie spółki akcyjnej w możliwość podjęcia decyzji co do zaistnienia okoliczności uzasadniających postawienie jej w stan likwidacji i następczego rozwiązania. Podkreślić należało, że ustawodawca poprzez odesłanie wskazane w art. 26 ust. 4 ustawy o Radiofonii i Telewizji do art. 393 KSH w zw. z art. 415 § 1 KSH (nie zostały uznane przez TK za niezgodne z Konstytucją RP) upoważnił walne zgromadzenie do podjęcia uchwały o likwidacji i rozwiązaniu spółki na podstawie ustawy i dookreślenia tej kompetencji w statucie. Jednocześnie, ustawodawca przypisał Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji prawo do współdecydowania o treści statutu (co było zgodne z przytoczonym stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 grudnia 2016 r., sygn. akt K 13/16). Artykuł 29 ust. 3 ustawy o Radiofonii i Telewizji stanowił, że zmiana statutu spółki wymaga uprzedniej zgody KRRiT i obowiązywał od wprowadzenia ustawy o Radiofonii i Telewizji (1 marca 1993 roku) do dnia 8 stycznia 2016 roku, w którym został uchylony. Następnie, od dnia 29 grudnia 2016 roku został wprowadzony art. 29 ust. 1b tej ustawy, który stanowił, że zmiana statutu spółki następuje na wniosek lub za uprzednią zgodą Rady Mediów Narodowych. Przy czym, Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 grudnia 2016 r. (sygn. akt K 13/16, OTK ZU A/2016, poz. 101) orzekł o niekonstytucyjności regulacji, która pozbawiła KRRiT możliwości współdecydowania o treści statutu, jednocześnie nie wypowiadając się co do uregulowania dotyczącego Rady Mediów Narodowych. W ocenie Trybunału, rola podmiotu pełniącego określoną w Konstytucji funkcję strażnika interesu publicznego w radiofonii i telewizji wymaga, aby KRRiT miała możliwość efektywnego oddziaływania na funkcjonowanie mediów publicznych. Pogląd ten wynika z przekonania, że nie można sprawować funkcji organu ochrony i kontroli prawa, a taka charakterystyka KRRiT wynika z Konstytucji, bez istnienia odpowiednich kompetencji, które nie tylko koncentrować się będą na realizacji zadań kontrolnych, ale także umożliwią danemu organowi podejmowanie działań zmierzających do osiągnięcia konstytucyjnie określonych celów. W odniesieniu do KRRiT celem tym jest m.in. poszanowanie interesu publicznego w radiofonii i telewizji. Trybunał stwierdza, że określenie modelu publicznej radiofonii i telewizji, w tym struktury organizacyjnej oraz szczegółowych kompetencji przysługujących w tej sferze KRRiT, należy do ustawodawcy. Jakkolwiek realizując swoje uprawnienia, ustawodawca pozostaje związany treścią Konstytucji. Nie może przez to abstrahować – w analizowanym zakresie – od konstytucyjnie określonej roli KRRiT. Obowiązany jest tak kształtować rozwiązania ustawowe, aby w pełnym wymiarze zagwarantować realizację norm konstytucyjnych odnoszących się do KRRiT. Dotyczy to także udziału KRRiT w funkcjonowaniu mediów publicznych zorganizowanych w formie jednoosobowych spółek akcyjnych Skarbu Państwa (art. 26 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji). Trybunał zaznaczał już, że przyjęcie takiej formy organizacyjnej wynika z rozstrzygnięcia ustawodawcy. Niemniej skoro ustawodawca wprowadził akurat taki model działania spółek publicznej radiofonii i telewizji, to nie może pozostawić KRRiT całkowicie poza organizacyjną sferą związaną z ich funkcjonowaniem. Z tego punktu widzenia Trybunał uznał, że wyłączenie udziału

KRRiT w kreowaniu składu organów wewnętrznych spółek (zarządu i rad nadzorczych) jest niezgodne z art. 213 ust. 1 w związku z art. 14 i art. 54 ust. 1 Konstytucji. Taki sam pogląd odnosi obecnie do działań podejmowanych przez walne zgromadzenie spółki. To znaczy, że całkowite pozbawienie KRRiT wpływu na decyzje tego organu dotyczące zmian w statucie, pozostawia sferę organizacyjną spółki całkowicie poza kontrolą konstytucyjnego organu państwa mającego pełnić rolę strażnika m.in. interesu publicznego w radiofonii i telewizji. W odniesieniu do jednoosobowych spółek akcyjnych Skarbu Państwa, a w takiej formie działają spółki publicznej radiofonii i telewizji, oznacza to jednocześnie wyłączenie KRRiT z oceny rozstrzygnięć dotyczących statutu, podejmowanych przez jedynego akcjonariusza reprezentowanego przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa (art. 29 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji). W aspekcie instytucjonalnym oznacza zatem, że działania podejmowane przez ministra w związku ze zmianami statutowymi nie podlegają kontroli konstytucyjnego organu państwa niezależnego od rządu, a przy tym umocowanego do wykonywania funkcji, o których mowa w art. 213 ust. 1 Konstytucji. (wyrok TK z dnia 13 grudnia 2016 r., sygn. akt K 13/16, OTK ZU A/2016, poz. 101) Wobec powyższego, media publiczne zyskały nowego strażnika ich interesów – Radę Mediów Narodowych, przy czym nadal należało uwzględnić konstytucyjnego strażnika – Krajową Radę Radiofonii i Telewizji. Już w statucie z dnia 19 maja 2011 roku (§ 27 ust. 3 pkt 2) Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji wyraziła zgodę na przekazanie walnemu zgromadzeniu wyłącznych kompetencji do likwidacji i rozwiązania spółki POLSKIE RADIO – REGIONALNA ROZGŁOSNIA W LUBLINIE „RADIO LUBLIN” Spółki Akcyjnej z siedzibą w Lublinie, stanowiącej jednostkę publicznej radiofonii i telewizji. Powyższe uregulowanie było powielane w następnych wersjach statutu pod tożsamą jednostką redakcyjną. Ostatecznie, przytoczone uregulowanie zostało również w takiej samej wersji redakcyjnej inkorporowane do obecnie obowiązującego statutu z dnia 14 października 2016 roku. Co prawda, wówczas nie była już wymagana zgoda KRRiT na zmianę statutu, a zgoda Rady Mediów Narodowych jeszcze nie była wymagana, jednakże organy te znając obecnie brzmienie przepisów w zakresie warunków zmiany statutu oraz wyrok TK z dnia 13 grudnia 2016 r. (sygn. akt K 13/16) nie podjęły przez przeszło 7 lat żadnych działań mających na celu zakwestionowanie obecne brzmienie statutu, a tym samym należało przyjąć, iż wyraziły one zgodę w sposób konkludentny. Wobec powyższego, należało przyjąć, że wyposażenie członka rządu – właściwego ministra wykonujący uprawnienia z akcji spółki – do podjęcia decyzji o likwidacji i rozwiązaniu spółki nastąpiło w wyniku współdziałania różnych organów konstytucyjnych, tj. ustawodawcy i KRRiT, a także ustawowego strażnika mediów publicznych – Rady Mediów Narodowych. Zauważyć należało, że nie ma idealnego sposobu zapewnienia niezależności danego podmiotu, a jest on zawsze uzyskiwany w ramach współpracy organów konstytucyjnych i ustawowych. O ile można by formułować wnioski o bardziej skutecznych sposobach zabezpieczenia neutralności mediów publicznych to oceniając aspekty konstytucyjne co do współdziałania różnych organów w przypisaniu walnemu zgromadzeniu prawa do likwidacji i rozwiązania spółki akcyjnej stanowiącej jednostkę publicznej radiofonii i telewizji, w tym stanowisko KRRiT (konstytucyjnego strażnika mediów publicznych) – należało przyjąć, że z formalnego punktu widzenia przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego i rozwiązanie takiego podmiotu jest w pełni dopuszczalne. Z uwagi na powyższe to walne zgromadzenie odpowiedzialne jest za podjęcie decyzji co do zaistnienia okoliczności uzasadniających postawienie spółki w stan likwidacji i jej rozwiązanie. Akcjonariusz wykonujący to uprawnienie ponosi pełną odpowiedzialność za swoje decyzje, w tym rzeczywistość i prawidłowość ustalenia wystąpienia okoliczności rodzących konieczność podjęcia uchwały o likwidacji i rozwiązaniu regionalnej spółki akcyjnej stanowiącej publiczną jednostkę radiofonii i telewizji, przy czym winien brać pod uwagę misję publiczną jaką ta jednostka ma pełnić. Podkreślić należy, iż odpowiednie stosowanie przepisów KSH do publicznych jednostek radiofonii i telewizji wymaga jednoczesnego ustalenia, czy podejmowane czynności służą realizacji misji publicznej. Taki cel również należy uwzględnić przy podejmowaniu uchwały o likwidacji i rozwiązaniu regionalnej spółki akcyjnej. Należy podzielić przedstawiony pogląd o zakazie likwidacji mediów publicznych, jednakże nie jest on jednoznaczny z zakazem likwidacji poszczególnych spółek akcyjnych, w szczególności tych regionalnych. Media publiczne należy rozumieć jako zorganizowaną całość działalności mediów publicznych, czyli zbiór utworzonych spółek

akcyjnych mających na celu realizację misji publicznej. Jak zostało już wcześniej przedstawione, media publiczne, a konkretnie spółki akcyjne będą mogły realizować misję publiczną w zakresie wskazanym w Konstytucji RP i ustawie o Radiofonii i Telewizji nie tylko, gdy będą miały zapewnione gwarancje neutralności od władzy wykonawczej, lecz co najważniejsze, gdy otrzymają odpowiednie finansowanie ze środków publicznych. To właściwy minister jest odpowiedzialny za podejmowanie decyzji co do możliwości finansowych realizacji misji publicznej przez regionalne spółki akcyjne. W tym celu może tworzyć nowe regionalne spółki akcyjne i likwidować już istniejące. Zauważyć należało, że w tym zakresie nie ma całkowitej swobody, a zobowiązany jest uwzględnić realizację misji publicznej przypisaną tym spółkom. Wyobrazić należałoby sobie sytuację, że dana spółka regionalna nie dysponuje wystarczającymi środkami finansowymi umożliwiającymi jej realizację misji publicznej. Wobec czego, sam fakt istnienia takiej spółki bez faktycznej możliwości realizacji misji publicznej poprzez przekazywanie informacji i prowadzenie programów w istocie nie prowadziłby do zapewnienia społeczeństwu - wolności wypowiedzi, przekazywania informacji, pluralizmu mediów oraz wzmacniania zasad demokracji. Istnienie mediów publicznych wiąże się z możliwością skutecznego i efektywnego wykonywania zadań misji publicznej, a nie z istnieniem poszczególnych regionalnych spółek akcyjnych. Skuteczna realizacja misji publicznej związana jest natomiast z zapewnieniem odpowiedniego finansowania publicznych jednostek radiofonii i telewizji. W tych okolicznościach państwo zobowiązane jest do zapewnienia możliwości realizacji tej misji poprzez odpowiednią ilość regionalnych jednostek radiofonii i telewizji, aby stosownie do posiadanych środków finansowych były w stanie efektywnie i rzetelnie wykonywać swoje zadania. Nadto, należało wyobrazić sobie sytuację, iż sytuacja finansowa regionalnej spółki akcyjnej mogłaby być na tyle zła (z uwagi na brak odpowiedniego finansowania), że uniemożliwiłaby jej wykonywanie zadań ustawowych w zakresie misji publicznej, a do tego narażałaby inne podmioty z nią współpracujące na stratę z uwagi na brak możliwości zaspokojenia ich roszczeń. Regionalna spółka akcyjna działa bowiem jako uczestnik obrotu gospodarczego, w tym nabywa odpowiednie usługi i towary umożliwiające wykonywanie jej zadań ustawowych. Jednym z elementów likwidacji jest zaspokojenie wierzycieli. Przyjęcie braku możliwości przeprowadzenia likwidacji, w sytuacji gdy spółka ta nie jest już w stanie prowadzić działalności ustawowej z uwagi na brak odpowiednich środków finansowych – nie tylko prowadziłoby do braku możliwości realizacji misji publicznej, lecz nawet wprost by jej przeczyło, gdyż skutkowałoby pozbawieniem wierzycieli możliwości odzyskania ich należności. Taka sytuacja mogłaby prowadzić do naruszenia praw tych wierzycieli uregulowanych w Konstytucji RP (art. 64). Jak zostało wcześniej wskazane to ustawodawca i KRRiT wyposażyły walne zgromadzenie w prawo do ustalenia i podjęcia decyzji w zakresie likwidacji regionalnej spółki akcyjnej i to ten organ jest odpowiedzialny za prawidłową ocenę okoliczności uzasadniających podjęcie uchwały o likwidacji i rozwiązaniu tej spółki. Jak zostało wskazane na samym początku niniejszej uzasadnienia, Sąd w niniejszym postępowaniu nie jest uprawniony do oceny motywów podjęcia uchwały przez walne zgromadzenie i ustalenia czy w rzeczywistości wystąpiły okoliczności uzasadniające jej powzięcie. To organ podejmujący uchwały jest w zobowiązany do oceny tych okoliczności, za co ponosi pełną odpowiedzialność, która może być przedmiotem innych postępowań z udziałem tego organu. W niniejszym postępowaniu Sąd upoważniony był jedynie do ustalenia, czy istnieje w ogóle prawna możliwość likwidacji i rozwiązania spółki akcyjnej stanowiącej publiczną jednostkę radiofonii i telewizji, a także czy decyzja odpowiedniego organu została podjęta w przewidzianej prawem procedurze. Wobec powyższego, Sąd w niniejszej sprawie nie ustalał, czy rzeczywiście wystąpiły okoliczności uzasadniające podjęcie uchwały o likwidacji regionalnej spółki akcyjnej. Takie postępowanie wynika z istoty postępowania rejestrowego, które sprowadza się jedynie do badania zaistnienia pewnych czynności prawnych, a nie zasadności ich powzięcia. Celem takiego postępowania nie jest bowiem ustalenie istnienia motywów danej decyzji, a jedynie poinformowanie społeczeństwa o zaistnieniu pewnych czynności prawnych, które mają wpływ na funkcjonowanie danej spółki poprzez dokonanie wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym. Dokonanie wpisu w likwidacji danego podmiotu ma charakter deklaracyjny, a zatem nie niesie za sobą żadnych kształtujących skutków prawnych, a jedynie służy zamieszczeniu w rejestrze odpowiedniej informacji o czynności, która została podjęta w

zakresie funkcjonowania spółki. Dodatkowo, zakaz likwidacji i rozwiązania spółek akcyjnej publicznych jednostek radiofonii i telewizji nie wynika z wykładni porównawczej i historycznej. Ustawodawca w aktach prawnych dotyczących innych podmiotów prawnych w sytuacji, gdy chciał ograniczyć możliwość likwidacji danego podmiotu wprost wskazywał to w akcie regulującym ten podmiot. Przykładowo, w przypadku fundacji, które również pełnią doniosłą rolę społeczną (art. 1 ustawy ustawa z dnia 6 kwietnia 1984 roku o fundacjach /Dz.U. 2023, poz. 166/), ustawodawca wprost wprowadził ograniczenia co do możliwości jej likwidacji (art. 15 tej ustawy). Również analiza przepisów art. 27-32 ustawy o Radiofonii i Telewizji nie wskazuje na brak możliwości likwidacji i rozwiązania publicznej jednostki radiofonii i telewizji. Ustawodawca bowiem ograniczył kompetencje poszczególnych organów tak, aby dostosować ich uprawnienia i obowiązki stosownie do warunku realizacji misji publicznej i jednocześnie nie wyłączył kompetencji walnego zgromadzenia do podjęcia uchwały o likwidacji i rozwiązaniu regionalnej spółki akcyjnej. Wykładnia historyczna również wskazuje na możliwość likwidacji i rozwiązania spółki akcyjnej publicznej jednostki radiofonii i telewizji. Przypomnieć należy, że przed wprowadzeniem ustawy z dnia 29 grudnia 1992 roku o Radiofonii i Telewizji media publiczne działały poprzez Komitet do Spraw Radia i Telewizji „Polskie Radio i Telewizja“, działający przy Radzie Ministrów i będący centralnym organem administracji państwowej w sprawach radiofonii i telewizji dla powszechnego odbioru (art. 1 i 2 ustawy z dnia 2 grudnia 1960 roku o Komitecie do Spraw Radia i Telewizji "Polskie Radio i Telewizja" /Dz.U. Nr 54, poz. 307/). Komitet został ustanowiony na mocy ustawy i dlatego jedynie w taki sposób mógł zostać zlikwidowany. Mocą ustawy z dnia 29 grudnia 1992 roku o Radiofonii i Telewizji powyższy Komitet został zniesiony a zadania Komitetu oraz Przewodniczącego Komitetu w zakresie tworzenia i rozpowszechniania programów radiowych i telewizyjnych przeszły na jednostki publicznej radiofonii i telewizji, odpowiednio do zakresu ich zadań ustawowych i statutowych (art. 63 ust. 1 i 2). Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa został zobowiązany do zawiązania m. in. spółki, o której mowa w art. 26 ust. 3 pkt 1, z siedzibą w Warszawie oraz spółek, o których mowa w art. 26 ust. 3 pkt 2, z siedzibami w Białymstoku, Bydgoszczy, Gdańsku, Katowicach, Kielcach, Krakowie, Koszalinie, Lublinie, Łodzi, Opolu, Olsztynie, Poznaniu, Rzeszowie, Szczecinie, Warszawie, we Wrocławiu i w Zielonej Górze (art. 64 ust. 1 pkt 2). Dodatkowo, Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa uzyskał uprawnienie do zawiązania spółek radiofonii regionalnej z siedzibami w innych miejscowościach niż wymienione w ust. 1 pkt 2. (art. 64 ust. 2). Media publiczne obecnie zatem nie stanowią osób prawnych powstałych na mocy ustawy, lecz w skutek inicjatywy właściwego ministra. Porównując te dwa wyżej przytoczone akty prawne należy dojść do wniosku, że ustawodawca świadomie zrezygnował z kształtowania mediów publicznych w formie ustawowych osób prawnych, a zatem takich, których powstanie i rozwiązanie wymaga uchwalenia ustawy. W ustawie o radiofonii i telewizji został uregulowany jedynie obowiązek właściwego ministra do zawiązania spółek akcyjnych. Przy czym, ustawa przyznaje ministrowi pewnego rodzaju swobodę w kształtowaniu regionalnej struktury mediów publicznych, przy którym to uprawnieniu powinien się kierować realizacją misji publicznej (co wynika z całościowej analizy tego aktu prawnego). Wobec powyższego, należy podzielić, iż jedynie zniesienie mediów publicznych jako całości wymaga przeprowadzenia procesu legislacyjnego w celu uchwalenia ustawy, natomiast likwidacja i rozwiązanie regionalnych jednostek radiofonii jest prawnie dopuszczalne, choć obwarowane istotnym warunkiem w postaci zmierzania do realizacji misji publicznej. Sąd w niniejszej sprawie poddał analizie również możliwość rozwiązania regionalnych spółek radiofonii, choć przedmiotem niniejszego postępowania był wniosek o wpis otwarcia likwidacji. Konieczne to było z tego względu, iż naturalnym następstwem przeprowadzonej likwidacji jest zazwyczaj rozwiązanie podmiotu. W przypadku ustalenia, że rozwiązanie nie byłoby możliwe trudne do uzasadnienia byłoby przyjęcie, że dopuszczalne jest przeprowadzenie samej likwidacji z zamiarem uwzględnienia celów wyznaczonych przez obowiązek realizacji misji publicznej określonej w art. 21 ustawy o radiofonii i telewizji. W takiej sytuacji można by rozważać powzięcie czynności prawnej zmierzającej do obejścia ustawy co do wymogów prawnych stawianych możliwości powołania członków organów reprezentujących spółkę. Jednakże, jak zostało już wcześniej przedstawione, Sąd w niniejszym postępowaniu nie jest władny badać rzeczywistych motywów podjęcia uchwały przez

walne zgromadzenie o likwidacji regionalnej spółki akcyjnej POLSKIE RADIO – REGIONALNA ROZGŁOŚNIA W LUBLINIE „RADIO LUBLIN” SPÓŁKA AKCYJNA, ani zaistnienia okoliczności uzasadniających taką decyzję (art. 23 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 roku o Krajowym Rejestrze Sądowym /Dz.U. 2023, poz. 685/). Odpowiedzialność za taką decyzję ponosi w pełni walne zgromadzenie, a zasadność podjęcia takiej decyzji może być przedmiotem innych postępowań sądowych. Otwarcie likwidacji następuje na mocy podjęcia uchwały przez walne zgromadzenie, a nie na podstawie wpisu do rejestru dokonanego przez sąd (wpis deklaracyjny). Wobec czego, Sąd w niniejszej sprawie uprawniony był jedynie do zbadania, czy została podjęta uchwała o likwidacji przez uprawniony organ i czy odbyło się to w formie przewidzianej prawem. Do kognicji Sadu natomiast nie należało ustalenie, czy rzeczywiście zaszły okoliczności uzasadniające podjęcie takiej decyzji. To walne zgromadzenie, które ma dostęp do dokumentów i informacji o spółce władne było do podjęcia takiej decyzji. Przy czym, organ ten ponosi pełną odpowiedzialność za taką decyzję i prawidłowe ustalenie podstaw do jej powzięcia. Z uwagi na ustalenie przez Sąd, że likwidacja i rozwiązanie regionalnej spółki akcyjnej stanowiącej publiczną jednostkę radiofonii jest możliwe, a także przedłożenie przez wnioskodawcę wymaganych dokumentów (uchwały o likwidacji podjętej w sposób przewidziany prawem) należało dokonać wpisu o otwarciu likwidacji zgodnie z wnioskiem. Dokonany wpis ma na celu jedynie poinformowanie społeczeństwa o zaistnieniu danego zdarzenia prawnego, które nie nastąpiło na mocy tego wpisu, lecz w dniu podjęcia uchwały, tj. w dniu 29 grudnia 2023 roku. Wobec czego, należało podkreślić jeszcze raz, iż niniejsze postępowanie dotyczyło wpisu deklaracyjnego, a zatem stwierdzającego zaistnienie pewnego zdarzenia prawnego, a mianowicie czy została podjęta uchwała w sposób przewidziany prawem. Skutek tej decyzji wystąpił w momencie podjęcia uchwały, a zatem w interesie społecznym jest ujawnienia takiej informacji w rejestrze, aby wszyscy mieli dostęp o aktualnej sytuacji spółki akcyjnej POLSKIE RADIO – REGIONALNA ROZGŁOŚNIA W LUBLINIE „RADIO LUBLIN” SPÓŁKA AKCYJNA. Jest to szczególnie istotne z uwagi na rolę jaką ta Spółka odgrywa w życiu publicznym. Z tych względów, Sąd dokonał wpisu zgodnie z wnioskiem.